

LA QUARESMA, CAMÍ DE REFLEXIÓ

Estimats diocesans:

La reflexió que us donava a conèixer el passat 11 de febrer combinava l'inici del temps de Quaresma amb la jornada dels malalts. El motiu era clar: l'inici de la Quaresma coincidia amb el Dimecres de Cendra (14 de febrer) i la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes del mateix diumenge dia 11, amb la referència als malalts, que tanta devoció professen a aquesta advocació.

Reprenç avui el mateix tema, a la meitat del camí de la preparació personal i comunitària de la Pasqua del Senyor. Ja han passat vint dies d'aquest temps quaresmal i els cristians valorem moltíssim la vivència personal d'aquest període de Quaresma tan significatiu, tan auster, que contrasta amb la bullícia exterior del carnestoltes.

Tinc una altre motiu per reprendre el tema: informar i comentar el missatge del Papa per a la Quaresma d'enguany que es va fer públic el passat dia 1 de febrer, quan ja era a la impremta el meu comentari anterior. Em sembla oportú que tots nosaltres coneguem el sentir del Sant Pare que orienta i acompanya la comunitat universal en els diversos moments de l'any. És important que ens considerem part de l'Església a la qual es dirigeix la paraula del papa Francesc i que arriba al cor de tots els creients de les diverses parts del món. Per als qui no l'hàgiu llegit, us n'ofereixo unes breus referències i us convido a la seva lectura.

El títol del missatge d'aquest 2024 és *A través del desert, Déu ens guia a la llibertat*. Comença amb la citació del llibre de l'Èxode: "Jo soc el Senyor, el teu Déu, que et vaig fer sortir d'Egipte, d'un lloc d'esclavitud". Ens recorda les paraules alliberadores que regala al poble en el seu camí pel desert malgrat les seves rebel·lies i murmurations: són els Manaments del Sinaí, que marcaran la trajectòria d'un grup humà que accepta la guia de Déu i en procura la seva cohesió. Més endavant, fa una referència al profeta Osees, que parla de la realitat del desert com a temps de gràcia. Déu educa el seu poble des del desert/austeritat perquè abandoni les seves esclavituds.

"L'èxode de l'esclavitud a la llibertat no és un camí abstracte", diu; i aconsella buscar els aspectes concrets de la vida ordinària, començant per veure la realitat i reconèixer tot allò que oprimeix els germans. Salta de l'època bíblica a la nostra perquè ens sentim interpel·lats per la gran quantitat de dificultats que viu el nostre món. Cita, per exemple, el seu viatge a Lampedusa per assenyalar la globalització de la indiferència davant del dolor humà. També ens commouen molts altres fets de l'actualitat i ens demanen un cor que sàpiga combinar els alts nivells de desenvolupament científic i cultural i la foscor de les desigualtats i conflictes.

Encara que el poble d'Israel no li demana l'alliberament, Déu pren la iniciativa per caminar al capdavant i que ningú trepitgi la dignitat de l'altre ni es neguin els vincles autèntics de fraternitat. Ell no es cansa de nosaltres i ens demana la conversió i la llibertat total. Això implica lluita, treball intens -tant personal com comunitari- i evitar les temptacions múltiples, els ídols que s'interposen en el nostre recorregut i ens desvien de l'objectiu final, que és el somni de Déu, la terra promesa cap a la qual marxem quan sortim de l'esclavitud.

El missatge acaba amb una referència a la forma sinodal de l'Església que en aquests últims anys estem redescobrint i creant. És temps de decisions comunitàries en què tots els cristians se sentin responsables cap a l'interior de la comunitat eclesial i cap al servei de tota la societat. És molt fàcil trobar el text íntegre, ja que el teniu al web del bisbat, al de la Conferència Episcopal, al de la Santa Seu i en moltes revistes religioses que arriben a les vostres mans.

Amb la meva benedicció i afecte. +Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

La reflexión que os daba a conocer el pasado 11 de febrero combinaba el inicio del tiempo de la Cuaresma con la jornada de los enfermos. El motivo era claro: coincidía el inicio de la Cuaresma con el Miércoles de Ceniza (14 de febrero) y la festividad de la Virgen de Lourdes del mismo domingo, 11, con la referencia a los enfermos que tanta devoción profesan a esta advocación.

Vuelvo hoy sobre el mismo tema a mitad del camino de la preparación personal y comunitaria de la Pascua del Señor. Han pasado ya veinte días de este tiempo cuaresmal y los cristianos valoramos en mayor medida la vivencia personal de este tiempo tan significativo que las algaradas exteriores de los llamados carnavales que introducían la vida austera de la Cuaresma.

Vuelvo a este tema por otro motivo: informar y comentar el mensaje del Papa para la Cuaresma de este año que se hizo público el pasado día 1 de febrero cuando ya estaba en imprenta mi comentario anterior. Me parece oportuno que todos nosotros conozcamos el sentir del Santo Padre que orienta y acompaña a la comunidad universal en los diversos momentos del año. Es importante que nos consideremos parte de la Iglesia a la que se dirige la palabra del papa Francisco y que llega al corazón de todos los creyentes en las diversas partes del mundo. Para quienes no lo hayáis leído, os ofrezco unas breves referencias y la invitación a su lectura.

A través del desierto Dios nos guía a la libertad es el título del mensaje del año 2024. Empieza con la cita del libro del Éxodo: “Yo soy el Señor, tu Dios, que te hice salir de Egipto, de un lugar de esclavitud”. Le recuerda las palabras liberadoras que regala al pueblo en su camino por el desierto a pesar de sus rebeldías y murmuraciones. Son los Mandamientos del Sinaí que marcarán la trayectoria de un grupo humano que acepta la guía de Dios y procura la cohesión humana. Más adelante hace una referencia al profeta Oseas que habla de la realidad del desierto como tiempo de gracia. Dios educa a su pueblo desde el desierto/austeridad para que abandone sus esclavitudes.

El éxodo de la esclavitud a la libertad no es un camino abstracto. Aconseja buscar los aspectos concretos de la vida ordinaria siendo el primer paso ver la realidad para reconocer lo que oprime a los hermanos. Salta de la época bíblica a la nuestra para que nos sintamos interpelados por la gran cantidad de dificultades que vive nuestro mundo. Cita, por ejemplo, su viaje a Lampedusa para señalar la globalización de la indiferencia ante el dolor humano. Otros muchos datos de la actualidad nos conmueven y piden un corazón que sepa combinar los altos niveles de desarrollo científico y cultural y la oscuridad de las desigualdades y conflictos.

Aunque el pueblo de Israel no le pide la liberación, Dios toma la iniciativa para caminar delante y que nadie pisotee la dignidad del otro ni se nieguen los vínculos auténticos de fraternidad. Él no se cansa de nosotros y nos pide la conversión y la libertad total. Esto implica lucha, trabajo intenso tanto personal como comunitario y evitar las tentaciones múltiples, los ídolos, que se interponen en nuestro recorrido y nos desvían del objetivo final que es el sueño de Dios, la tierra prometida hacia la que marchamos cuando salimos de la esclavitud.

Termina con una referencia a la forma sinodal de la Iglesia que en estos últimos años estamos redescubriendo y cultivando. Es tiempo de decisiones comunitarias en las que todos los cristianos se sientan responsables hacia el interior de la comunidad eclesial y al servicio de toda la sociedad. Es muy fácil encontrar el texto íntegro. Lo tenéis en la web del obispado, de la Conferencia o de la Santa Sede. También en muchas revistas religiosas que llegan a vuestro poder.

Con mi bendición y afecto.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.